

der faae Ret til at henvende sig til Kommunalbestyrelsen, saa bliver det i Virkeligheden her kun Spørgsmaalet, om denne Byrde, denne Pligt til at staa i Forstuebør, bør paahvile hans Forsørgelsekommune, eller om den bør paahvile hendes; i første Tilfælde ikke som Fattighjælp og i sidste Tilfælde som Fattighjælp. Der bliver i det Hele kun Tale om en Omlægning af Byrden, og saa tror Udvalget, at det er heldigt, at selv om Faderen forlader Landet, kan dog Barnemoderen faae sit Bidrag gennem hans Forsørgelsekommune, fordi denne kjender Forholdene bedst og muligvis kan faae det forstudsvis udrede Beløb inddrevet. Der er mange af dem, der opholde sig midlertidig eller for bestandig i Udlandet, som have Formue herhjemme eller Arv i Sigte herhjemme, og der er ikke Noget i Veien for, at Kommunen, som økonomisk fornuftig juridisk Person vel at mærke, vil varetage sin økonomiske Interesse, saa godt den kan, og sørge for at faae Pengene inddrevne, for saa vidt det er den muligt at faae dem inddrevne. Og for saa vidt Manden er lidt velhavende, kan man gaa ud fra, at hans Familie ikke vil synes om, at han skal være under en Slags Fattigforsørgelse her i sin Kommune, medens han lever og har det godt et eller andet Sted i Udlandet. Udvalgets Endringsforslag under Nr. 11 er kun en praktisk Omredaktion af Slutningen af Lovforslagets § 4. I Slutningen af § 4 har den ærede Minister nemlig villet naae Noget, som han i Virkeligheden ikke har naaet. Der var ifjor en hel Del Tale her i Thinget om det Tilfælde, at Barnefaderen og Barnemoderen indgik paa Forlig om et meget stort Beløb, som han skulde udrede, og at Kommunen saa i visse Tilfælde kunde komme til at udrede dette store Beløb for Barnefaderen, og man gif den Gang ud fra, at Saadant ikke kunde finde Sted, da det Beløb, som en Kommune kommer til at udrede uden at være sikker paa at kunne faae det refunderet, ikke burde være større end det, som var almindeligt der paa Egnen, altsaa et Minimum af det Beløb, som kunde paalignes uformuende Barnefædre, saa har Ministeren redigeret dette Forslag saaledes, at disse Regler kunne kun til Anvendelse paa de Bidrag, som ere fastsatte ved Overøvrighedens Resolution; men Overøvrighedens Resolution er ikke nogen Norm for, at det fastsatte Bidrag netop kun er et Slags Minimums eller Normalbeløb. Naar der i Paternitetsfager gives Møde for Øvrigheden, og man der bliver enig om et muligvis stort Beløb, saa resolverer Øvrigheden fornuftigvis og kan ikke andet end re-

solvere, at dette Beløb er det fastsatte, og saa er det fastsat ved Øvrighedens Resolution. Udvalget har ment, at dette Punktum derfor burde ændres lidt. Naar der er en Resolution eller et Forlig om et meget stort Beløb, som Barnefaderen skal udrede, skal Kommunen have den Forpligtelse saavidt muligt at faae det store Beløb inddrevet hos Barnefaderen, men hvis Kommunen ikke kan faae det, saa bør Kommunens Forpligtelse til forstudsvis at udrede Bidraget fornuftigvis ikke udstrækkes til et saa stort Beløb, men kun til et Beløb, der svarer til, hvad der er Skik og Brug i den paagældende Egn. Udvalget har i sit Endringsforslag under Nr. 11 foreslaaet dette Forhold ordnet paa en saadan Maade, at jeg ikke tror, der kan reises kommunale Betænklichkeiten derved, og paa den anden Side er det saaledes, at det vægte Barns Moder er heldigere stillet, end hvis vi havde beholdt den Redaktion, som foreligger i selve Forslaget. Hermed har jeg omtalt og motiveret de af Udvalget stillede Endringsforslag. Selve Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa; det foreligger jo saaledes, som det blev vedtaget her i Fjor ved 2den Behandling og er vel kjendt for de Herrer. — Ved Siden af disse Endringsforslag af Udvalget er der af et enkelt Medlem i Udvalget stillet en hel Række Endringsforslag. Jeg skal i alt Fald paa dette Tidspunkt ikke komme ind paa dem, men kun sige, at naar Udvalget ikke har været med til noget af dem og i det Hele taget ikke har taget disse Spørgsmaal op, saa er det, fordi vi fuldt ud ere enige om, at gif vi ind paa disse skjønne Principer, der søges realiserede gennem disse Endringsforslag, som det ærede Mindretal har stillet, saa bleve vi, som jeg sagde for, staaende ved Principerne, og saa fik vi ikke nogen Lov ud til Forbedring i de vægte Børns Stilling. Udvalgets Stilling er forøvrigt forskjellig til disse Tanker. Hvis vi kom ind paa en Forhandling af dem, vilde der maaste knapt en Gang blive Enighed derom, idet enkelte Medlemmer vel vilde finde enkelte Endringsforslag fornuftigere end andre og enkelte lettere realiserbare end andre — dog det skal jeg ikke komme ind paa nu. Jeg skal kun sige paa Udvalgets Vegne, at vi have villet søge at komme et Skridt fremad i Retning af at stille de vægte Børn og deres Mødre heldigere, end de hidtil have været stillede, og vi tro, at det Lovforslag, som foreligger sammen med Udvalgets Endringer, er af en saadan Natur, at det vil lykkes at gennemføre det, og sker dette, saa kan Ingen negte, at der derved er gjort et stort Skridt fremad i Ret-